

РЕШЕНИЕ

№ 679

гр. гр. Хасково, 01.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ХАСКОВО, VII ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в
публично заседание на девети ноември през две хиляди двадесет и втора
година в следния състав:

Председател: ХРИСТИНА З. ЖИСОВА

при участието на секретаря Златка Ив. Бончева
като разгледа докладваното от ХРИСТИНА З. ЖИСОВА Гражданско дело №
20225640100766 по описа за 2022 година

Предявени са обективно кумулативно съединени иски с правно основание чл. 200,
ал.1 и ал.3 от Кодекса на труда /КТ/ от К. А. П. ЕГН: *****, със съдебен адрес:
гр.***** – адв. Д. О. от АК гр.Хасково, против „Водоснабдяване и канализация“
ЕООД гр.Хасково, ЕИК: 126004284, със седалище и адрес на управление гр.Хасково, ул.
„Сакар“ №2, съдебен адрес: гр.***** – адв. В. Т. от АК Хасково.

Ищцата твърди, че от м.юли 2005 г. до м.януари 2022 г. работила при ответника на
длъжност „отчетник измервания район Хасково“. На 04.08.2020 г., около 11.00 ч., при
отчитане на показанията на водомер в имота на частно лице абонат на дружеството,
находящ се на ***** в гр. Хасково, тя се подхлъзнала и при падането си счупила
крака в областта на глезена и се набола на арматура. Веднага била откарана в бърза помощ,
където след рентгенова снимка се установило счупването и била изпратена в „Ортопедия“,
където обработили раната и гипсирали крака □. След изписването на ищцата от болницата,
тя била временно неработоспособна до 03.01.2021 г. Всеки ден тя се мажела с различни
кремове, ползвала специални помощни средства /патерици/ за придвижване из къщи в
продължение на 4 месеца. С разпореждане № Ц5104-26-21/04.09.2020г. на НОИ злополуката
била призната за трудова по чл. 55, ал. 1 от КСО на основание чл. 60, ал. 1 от КСО.

Твърди се още в исковата молба, че вследствие на трудовата злополука ищцата
претърпяла болки и страдания. При проведеното болнично лечение тя изпитвала неописуемо
силни болки при манипулациите. От набождането на арматурата получила възпаление и се
наложило да □ свалят гипса, като вместо него □ сложили шина, тъй като раната беряла. След

процедурите последвали няколко дни с температура и нетърпими болки, без спане 2 денонощия, а тя приемала единствено течен аналгин като обезболяващо средство и антибиотици. В продължение на 1 месец от изписването от болницата ищцата имала силни болки при опит за всякакво движение на крака. В обслужването □ участвал нейния съпруг, което създавало изключителен битов дискомфорт и се затормозили контактите със съпруга, поради изолираността □ в домашна среда. В острата фаза на травмата движенията на ищцата били почти невъзможни, болката □ се засилвала при всички естествени за човешкото тяло движения. Въпреки проведената физиотерапия и рехабилитация, ищцата имала видимо куцаща походка, щадяща десен долен крайник, болка при натоварване и при влажно и студено време. Към настоящия момент също имала болки при слизване, клякане и изправяне, както и при движение, изискващо усилие за ходене.

В исковата молба е посочено, че след злополуката ищцата се затворила в себе си. Тя смятала себе си за непълноценен човек, неспособен да бъде полезен на себе си, на приятелите си и на обществото в пълен обем. От всичко това тя получила емоционален срив и се отчаяла, че няма да може да се върне на работа. Понастоящем тя все още търпяла последици от злополуката. Освен това □ останали белези, изпитвала страх да извършва определени дейности, трябвало да съобразява облеклото си – обувките, които да носи.

Във връзка с горното, ищцата счита сумата от 10 000 лв. за справедливо обезщетение за неимуществените ѝ вреди от злополуката, но получила застрахователно обезщетение в размер на 491.23 лв. по застрахователна полица „Трудова злополука“ от ЗД „ЕВРО-ИНС“ АД.

Предвид изложеното, се иска от съда да постанови решение, с което да се осъди ответното дружество да заплати на ищцата сумата от 10 000 лв., представляваща обезщетение за претърпените неимуществени вреди - болки и страдания от твърдяната трудова злополука, ведно със законната лихва от датата на злополуката - 04.08.2020 г. до окончателното изплащане на дълга, както и сумата от 2 520 лева, представляваща разликата между полученото от нея обезщетение за временна неработоспособност и пропуснатото трудово възнаграждение за периода от 04.08.2020 г. до 03.01.2021г., както и направените по делото разноски.

Ответникът депозира отговор на исковата молба в срока по чл.131 от ГПК, с който оспорва предявените искове. Не оспорва обстоятелствата, че ищцата е негов бивш служител, както и че трудовата злополука е установена по надлежния ред като такава.

Поддържа, че работодателят по никакъв начин не бил съпричастен към трудовата злополука, тъй като същият бил осигурил здравословни и безопасни условия на труд и нямало пропуски в книгата за инструктажа. Освен това, ищцата била опитен служител с повече от 15 години трудов стаж. Касаело се за инцидент, който по никакъв начин не можел да се вмени във вина на работодателя, поради което и за възникналата трудова злополука ответното дружество нямало наложени санкции от ОИТ– Хасково за нарушение на трудовото законодателство.

Сочи, че независимо от изложеното, действащото в България законодателство не освобождавало работодателят от отговорност. В случая обаче било налице изплатено обезщетение за претърпените от ищцата вреди в резултат на трудовата злополука, което тя била приела. Според ответника определеното от застрахователя обезщетение било професионално и компетентно определено, като той не разполагал нито с компетентност, нито с материално правни възможности да променя определеното от застрахователя обезщетение или да договаря с ищцата по-висок размер на обезщетение за неимуществени вреди в извънсъдебно споразумение.

По същество счита, че описаните в исковата молба усложнения, ако и доколкото такива били налице, тъй като за същите нямало приложени доказателства, не били в причинна връзка с настъпилата трудова злополука. Възражава, че неправилното лечение или неспазването на медицинските предписания, което било довело до по-продължително лечение, не следвали да бъдат компенсирани от работодателя. Съгласно приложените документи се касаело за „Счупване на външен малеолус, което предполагало значително по-кратък срок за лечение. Също така по делото липсвала приложена епикриза, която била задължителна по смисъла на чл.24, ал.1 от Наредба № 49 от 18 октомври 2010г. и в нея следвало да бъде подробно описано заболяването, лечението и състоянието на пациента при изписването му от болницата, което му давало основание изцяло да оспори описаните вредоносни последици от трудовата злополука, както и причинно-следствената връзка с описаните в исковата молба усложнения и болки и страдания.

На следващо място, ответникът оспорва и размера на търсеното обезщетение като прекомерно завишен. Освен по изложените по-горе аргументи, то следвало да бъде намалено и с изплатеното обезщетение от застрахователя.

По отношение на предявения по чл. 200 ал.3 от КТ иск сочи, че изплащаното обезщетение за временна неработоспособност от НОИ поради трудова злополука или професионална болест било в размер 90 на сто от среднодневното брутно трудово възнаграждение /чл.41, ал.1 от КСО/. Видно от приложените фишове за работна заплата на ищцата като база следвало да бъде определено полученото от нея възнаграждение за месец юли 2020 година, което било в размер на 738.05 лева. В него било включена и сума за социални разходи за храна, която не представлявала възнаграждение с постоянен характер, но дори и с нея възнаграждението, което би получила ищцата за 5 месеца било в размер на 3 690,25 лева. Така, полученото обезщетение от НОИ за същия период било в размер на 3 863,21 лева, което било повече, от колкото би получила ищцата, ако е работила.

Следвало да се има предвид и обстоятелството, че при осъдително решение съдебният изпълнител събирал по сметка сумата в изпълнителния лист - такава, каквато е и върху нея работодателят бил длъжен да внесе дължимите от него данъци и осигурителни вноски за сметка на работника и за работодателя, какъвто бил смисъла и на текста на чл.200, ал.3 от КТ.

Предвид гореизложеното, ответникът счита, че не е налице разлика за компенсиране между трудовото възнаграждение на ищцата, което би получила, ако не била претърпяла

трудова злополука и изплатеното ѝ обезщетение от НОИ.

В съдебно заседание, ищцата се явява лично и се представлява от адвокат Д. О. от АК Хасково. Пледира за уважаване на предявените иски, уточнява посочените обстоятелства в исковата молба, а именно, че след инцидента ищцата не е престоявала в болница, а е била прегледана от ортопед, след което лечението е продължило в дома ѝ, претендира присъждане на направени по делото разноски.

В съдебно заседание, ответникът се представлява от процесуален представител в лицето на адвокат В. Т. от АК Хасково. Счита предявените иски за неоснователни и недоказани и в тази връзка моли за отхвърлянето им. Развива фактически и правни доводи относно неоснователността на заявените претенции. Също иска присъждане на направените по делото разноски.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, поотделно и в съвкупност, както и доводите на страните, съобразно изискванията на чл. 235, ал. 2 вр. чл. 12 ГПК, приема за установено от фактическа страна следното:

Липсва спор по делото, а и от представените от страните Извадка от трудова книжка на ищцата с отбелязано прослужено време във „ВиК“ ЕООД – Хасково от 04.07.2005 г. до 06.01.2022 г. 16 години, 2 месеца и 2 дни, Трудов договор № 17/29.06.2005 г., Допълнително споразумение към трудов договор № 17/29.06.2005 г. № 610/11.02.2016 г. и Заповед № 1/05.01.2022 г. за прекратяване на трудовото правоотношение на основание чл.328, ал.1, т.10 КТ се установява, че ищцата е работила в ответното дружество на длъжност „Отчетник, измервателни уреди“, в периода от 04.07.2005 г. до 06.01.2022 г. като трудовият договор е бил прекратен поради навършване на възраст и осигурителен стаж за пенсиониране. От длъжностна характеристика за длъжността „инкасатор“, клас по НКП „ниско квалифицирани работници“, код по НКПД 9155 е видно, че екземпляр от същата ѝ е бил връчен на 20.04.2006 г. В раздел 2.4. „Основни отговорности, присъщи за длъжността“ е отбелязано, че носи отговорност за изпълнение на поставените задачи по въпросите за безопасността и хигиената на труда.

Според служебна бележка № 22/04.07.2005г. по отношение на ищцата е бил проведен начален инструктаж по безопасност, хигиена на труда и противопожарна охрана на 04.07.2005 г., а съгласно представените от ответника извадка от книга за преминат инструктаж от 01.04.2020 г. до 30.06.2020г. и от 01.07.2020 г. до 30.09.2020 г., на ищцата е бил проведен и периодичен инструктаж, удостоверено с подпис от нейна страна, неоспорен относно автентичността му.

Ответникът е съставил Декларация за трудова злополука Приложение към чл.3, ал.1 от Наредбата за установяване, разследване, регистриране и отчитане на трудовите злополуки с вх.№ Ц5/01-26-27/28.08.2020 г., досие № 20202600034 при ТП на НОИ. В нея като пострадал е посочена ищцата в настоящото производство, постъпила в предприятието на 04.07.2005 г., с горепосочените длъжност и трудов стаж. Като данни за злополуката се сочи, че е станала около 11 часа на 04.08.2020 г., в рамките на работното време, в

гр.*****, в имот на частно лице, водомерна шахта, на нестационарно (мобилно) работно място, при следния вид работа: засичане на водомера на абонат. Посочени са специфичното действие, както и отклонението от нормалните условия – отчитане на труднодостъпен водомер в шахтата, като при подхлъзване пострадалото лице К. А. П. си е счутила крака и се е набола на арматура, която е била в близост, посочени са и начин на увреждането и причинилия го материален фактор – труднодостъпна шахта в частен имот, подхлъзване и залитане към ръждясали арматури. Отражено е още, че пострадалият е имал необходимата правоспособност, като злополуката е по чл.55 ал.2 от КСО, набелязани са мерки – заостряне вниманието на служителите и провеждане на извънреден инструктаж. В декларацията се сочат и данни за увреждането – вид на увреждането: счупване на външен (латерален) малеолус, увредени части на тялото: долен крайник - глезен, с последица – временна неработоспособност. Като свидетел на злополуката е посочена В. В..

С Разпореждане № Ц5104-26-21/04.09.2020 г. от ТП на НОИ гр. Хасково, на основание чл.60 ал.1 от КСО, процесната декларирана злополука е приета за трудова на основание чл.55 ал.1 от КСО. Допълнително в него се сочи, че според Протокол № 1 от 27.08.2020 г. за извършено разследване от осигурителя, писмените обяснения на свидетелите и пострадалата, злополуката е станала около 11:00 часа на 04.08.2020 г. в имот на частно лице на ул.“Вихър“ № 2 в гр.Хасково като ищцата се е подхлъзнала, счутила си е крака в областта на глезена и се е набола на арматура, докато е извършвала отчитане на показанията на водомера в имота на абонат на дружеството. Възникналото внезапно увреждане на здравето е довело до временна нетрудоспособност, съгласно първичен болничен лист № E20201758213 с диагноза „Счупване на външен (латерален) малеолус“. Според отбелязването върху екземпляра, съдържащ се в трудовото досие на ищцата, същото е регистрирано с вх. № 1051 на 14.09.2020 г. при ответника и липсват данни процесното разпореждане да е обжалвано.

Представени по делото са и първичният Болничен лист № E20201758213 за периода от 05.08.2020 г. до 03.09.2020 г., издаден от „ДКЦ 1 – Хасково“ ЕООД на името на ищцата с посочена причина трудова злополука по чл.55 ал.1 от КСО и домашен амбулаторен режим на лечение, както и издадените в последствие от „ДКЦ 1 – Хасково“ ЕООД Болничен лист от 05.09.2020 г.; Болничен лист № E20202134399 от 07.10.2020 г.; Болничен лист № E20202749796 от 11.11.2020 г., според които ищцата е била в отпуск до 02.12.2020 г. Към доказателствения материал по делото не е предствен, респ. приет като писмено доказателство последно издадения на ищцата Болничен лист № E20202750054 за периода от 03.01.2020 г. до 02.01.2021 г., но не е спорно между страните, че и за този период е получила обезщетение за временна неработоспособност.

В представения от ищцата Документ за извършен преглед, издаден от д-р Г. А. Ф. на 07.08.2020 г. е посочена основна диагноза „Счупване на външен (латерален) малеолус“, снета е анамнеза: с грешна стъпка за десен глезен, същият отича и ограничава обема движения, а като обективно състояние е вписано оток, кръвонасядане, функциолеза за фибуларна колона. В издадения на 05.09.2020 г. документ от д-р Г. А. Ф. за извършен

преглед на ищцата е посочена основна диагноза „Счупване на външен (латерален) малеолус“, снета е анамнеза: след фрактура на десен глезен с гипсова имобилизация, а като обективно състояние е вписано „свали се същия, движения ограничени за дорзална флексия и супинация“

Не е спорно още обстоятелството, а и от преводно нареждане рег. № 735006129497/18.02.2021 г. е видно, че ЗД „Евроинс“ АД е изплатило на ищцата сумата от 491.23 лева по щета № 4400077040. От Уведомление рег. № РК-011-291/1/29.12.2020 г. от „Застрахователно дружество Евроинс“ АД до К. П. се установява, че същата е била застрахована по застраховка „Трудова злополука“ при посоченото застрахователно дружество.

Представени по делото са и фишове за работна заплата на ищцата за месеците юли, август, септември и октомври 2020 г., както и справка за изплатени парични обезщетения и помощи от ДОО чрез НОИ – актуално състояние за ищцата, от които са видни получените парични средства от последната от работодателя, ответник в настоящото производство и НОИ.

От заключението на назначената съдебно-икономическа експертиза, което съдът кредитира като компетентно, обективно и неоспорено от страните, се установява, че възнаграждението, което е следвало да получи ищцата за периода от 05.08.2020 г. – до 03.01.2021 г. във вариант основна заплата, клас прослужено време и храна възлиза общо на 3619,94 лева, а във вариант основна заплата и клас прослужено време - на 3428,14 лева. Вещото лице е изчислило още, а и това се потвърждава от представените и цитирани по горе писмени доказателства - фишове за работна заплата и справка за изплатени парични обезщетения и помощи от ДОО чрез НОИ, че общият размер на получените обезщетения от К. А. П. в процесния период 05.08.2020 г. – до 03.01.2021 г. е 3863,21 лева. Заключение е, че получените обезщетения са в по-голям размер от възнаграждението, което би следвало да получи ищцата.

За изясняване на делото от фактическа страна и по искане на ищцата се събраха и гласни доказателства посредством разпита на свидетеля В. С. В..

От показанията и се установява, че двете с ищцата са работели в ответното дружество като в деня на инцидента тя я е отвела до личния и лекар, след което до д-р Ф.. Първа възприела състоянието ѝ като кракът ѝ бил поддут и имала външна рана. След рентген се оказало още, че има счупване на крака, раната гноясала, ищцата изпитвала силни болки и страдала, не можела да спи в период от около 1 месец. Изписали ѝ обезболяващи хапчета. След инцидента се налагало съпругът на ищцата да и помага за определен период от време, тъй като тя сама не можела да се обслужва. Не можела сама да отиде до тоалетна, тъй като кракът не можел да се гипсира, а бил обездвижен с шина. Ищцата използвала и помощни средства - патерици. След изтичане на болничните (6 месеца) се налагало раздвижване, като ищцата се върнала на работа, въпреки че не била напълно възстановена. Потвърждава твърденията на ищцата, че са посетили единствено личния и лекар и ортопед като не са посещавали Спешна помощ или друга болница.

Съдът, съобразявайки възможната заинтересованост на свидетелката съобразно разпоредбата на чл. 172 ГПК, кредитира показанията и изцяло като достоверни, логични и последователни, тъй като кореспондират на останалите събрани по делото писмени доказателства.

Останалите събрани по делото писмени доказателства, съдържащи се в трудовото досие на ищцата, съдът не следва да обсъжда, тъй като същите се явяват неотнормими към предмета на делото.

При така установената фактическа обстановка съдът достига до следните правни изводи:

Предявени са при условията на обективно кумулативно съединение два иска с правна квалификация чл. 200, ал. 1 и ал.3 КТ, които са процесуално допустими. Разгледани по същество, първият от тях се явява частично основателен, а вторият - неоснователен, като съображенията за това са следните:

За да бъдат уважени така предявените претенции следва да са налице кумулативно следните предпоставки, предвидени в горепосочената законова разпоредба, а именно: наличието на трудово правоотношение между ищеца и ответника, настъпила трудова злополука по смисъла на чл. 55 КСО, при която на работника/служителя е причинена временна неработоспособност, претърпени от ищеца неимуществени и/или имуществени вреди и причинна връзка между тях.

От приетите по делото и неоспорени от страните Трудов договор № 17/29.06.2005 г. и Допълнително споразумение към трудов договор № 17/29.06.2005 г. № 610/11.02.2016 г., се установява, че страните са се намирали в трудово правоотношение, по силата на което ищцата е заемал длъжността „Отчетник, измервателни уреди“ с продължителност на работното време 8 часа и при основен размер на трудовото възнаграждение 727,50 лева, включващ и клас прослужено време.

Видно от данните по делото е, че ответникът, ползвайки правото по чл. 57, ал. 2 КСО, е подал декларация за трудова злополука, в резултат на което е извършено разследване на декларираната злополука и на основание чл. 60, ал. 1 КСО е издадено Разпореждане № Ц5104-26-21/04.09.2020 г. от ТП на НОИ гр. Хасково, с което увреждането на ищцата е признато за трудова злополука – настъпило в причинна връзка с изпълняваната от ищцата работа.

Тук следва да се посочи, че разпореждането по чл. 60, ал. 1 КСО има характер на индивидуален административен акт и подлежи на обжалване от заинтересованите лица, сред които са страните в настоящото производство /пострадал и осигурител/. Ето защо спрямо законосъобразността на този акт се прилага разпоредбата на чл. 17, ал. 2, изр. 2 ГПК, установяваща забрана за гражданския съд, пред когото се черпят права от акта, да проверява неговата законосъобразност /правилност/, щом той се противопоставя на лице, участвало в административното производство по издаването му. Между страните няма спор, че настъпилото увреждане е признато по установения в закона ред за трудова злополука.

Гражданският съд е длъжен да приеме /поради забраната да ревизира законосъобразността на индивидуалния административен акт/, че е настъпило увреждане по описания в разпореждането начин и същото съставлява трудова злополука – налице е внезапно и травматично увреждане на здравето – счупване на външен (латерален) малеолус, довело до временна нетрудоспособност.

Съгласно разпоредбата на чл. 200, ал. 1 КТ, за вреди от трудова злополука или професионална болест, които са причинили временна неработоспособност, трайно намалена работоспособност 50 и над 50 на сто или смърт на работника или служителя, работодателят отговаря имуществено, независимо от това, дали негов орган или друг негов работник или служител има вина за настъпването им. Отговорността на работодателя е обективна и е достатъчно да се установи наличието на кумулативно дадените предпоставки, за да бъде дадена търсената от ищца защита по чл. 200 КТ.

По отношение на претърпените неимуществени вреди под формата на болки и страдания в резултат на процесната трудова злополука следва да се има предвид, че както наличието им, така и тяхната пряка и непосредствена връзка с увреждането, се доказват по безспорен начин от съвкупния анализ на кредитираните показания на св. В. С. В., както и от писмените доказателства - представените документи за извършен преглед, издадени от д-р Г. А. Ф. на 07.08.2020 г. и на 05.09.2020 г. и съставените болнични листове., вкл. и наличието на рана, причинена от набождането на арматура. Касае се за неблагоприятно засягане на лично, нематериално благо - здравето на физическото лице, поради което и доколкото претърпените вреди са неимуществени, те не подлежат на точна парична оценка и при определяне размера на дължимото обезщетение за тях следва да се изхожда от установения в разпоредбата на чл. 52 ЗЗД критерий за справедливост, на основание чл. 212 КТ. Съгласно ППВС № 4/1968 г. понятието "справедливост" не е абстрактно понятие, а е свързано с преценката на редица конкретни обективно съществуващи обстоятелства, които трябва да се имат предвид при определяне на размера на обезщетението. С оглед тежестта на уврежданията, които е получила ищцата – счупване на глезен и наличие на рана, продължителността на лечението ѝ, обусловило ползване на отпуск за временна неработоспособност в периода от 05.08.2020 г. до 03.01.2021 г., които са в пряка причинно – следствена връзка от настъпилата трудова злополука, противно на твърденията на ответника, продължителността и интензивността на търпените болки и страдания, настъпилото разстройство на здравето, наличието на период от 1 месец, през който ищцата е била в невъзможност да се обслужва сама, пониженото ѝ самочувствие, възрастта ѝ - предпензионна, както и с оглед социално-икономическите условия в страната към релевантния момент, съдът приема, че за справедливото овъзмездяване на неблагоприятното засягане на нейното здраве следва да ѝ бъде престирана сума в размер на 8 000 лева. Посочената сума в достатъчна степен обезщетява преживените от ищцата болки и страдания, доколкото по делото не бяха ангажирани доказателства, респ. не се доказаха твърдените негативни психически преживявания на ищцата и неудобствата, продължаващи и до момента, които по трайност и интензитет да сочат на извод за причинени вреди в по-

голям размер. Присъждането на пълния предявен размер от 10 000 лева би било несъответно на вредите, за които ответникът отговаря, респ. би довело до неоснователно обогатяване на ищеца. На следващо място, по делото не се установи да е налице съпричиняване на вредите от страна на ищцата, а и подобно възражение не е релевирано от ответника.

Съгласно чл. 200, ал. 4 КТ дължимото обезщетение се намалява с размера на получените суми по сключените договори за застраховане на работниците и служителите, а съгласно определението, дадено в ал. 3 на чл. 200 КТ, дължимото обезщетение е разликата между причинената вреда - неимуществена и имуществена, вкл. пропуснатата полза, и обезщетението и/или пенсията по общественото осигуряване. Следователно дължимото обезщетение за вреди от трудова злополука се определя от сбора на претърпените имуществени вреди (претърпени загуби и пропуснати ползи) и неимуществените вреди. Имуствените вреди се установяват по вид и размер и са кумулират, а неимуществените вреди се определят по справедливост, и от получената обща сума се намалява полученото обезщетение и/или пенсията по общественото осигуряване. Последното намаляване на дължимото обезщетение според чл. 200, ал. 4 КТ се извършва само в случаите, когато пострадалият работник или служител е получил парична сума по сключени договори за задължително застраховане на работниците и служителите за риска "трудова злополука" за сметка на работодателя при условията на чл. 57 от Закона за здравословни и безопасни условия на труд. В случай на изплатено застрахователно обезщетение от набраните вноски, които работодателят е превел в интерес на работника или служителя, за настъпило застрахователно събитие, изплащането от страна на работодателя на пълния размер на дължимото обезщетение би довело до двукратно обезщетяване за една и съща вреда, поради което законът предвижда, че дължимото от работодателя обезщетение се намалява с получената парична сума по застрахователния договор. Когато разпорежда, че по посочения начин се намалява "дължимото обезщетение", законът не предвижда намаляването да се извършва само в случаите на предявени претенции само или и за имуществени вреди. В този смисъл е и съдебната практика на ВКС, обективирана в решение № 227/25.10.2016 г. по гр. д. № 1405/2016 г. на ВКС, IV г. о., постановено по реда на чл. 290 ГПК, в което е даден положителен отговор на въпроса „следва ли заплатеното обезщетение по задължителната застраховка „трудова злополука“, сключена от работодателя, да се приспада от обезщетението, определено по иска за присъждане на обезщетение за неимуществени вреди“. От представеното по делото преводно нареждане от ЗД „Евроинс“ АД е видно, че ищцата е получила застрахователно обезщетение в размер на 491.23 лева, която следва да се извади от присъденото обезщетение.

По тези съображения съдът счита, че искът за неимуществени вреди следва да бъде уважен за сумата от 7508.77 лева (8000 лв. – 491.23 лв.), а в останалата част - за разликата над нея до пълния предявен размер от 10 000 лева – да бъде отхвърлен като неоснователен.

Тази сума е дължима ведно с поисканата законна лихва от 04.08.2020 г. - датата на увреждането, съгласно чл. 86, ал. 1, вр. с чл. 84, ал. 3 ЗЗД до окончателното ѝ изплащане.

По отношение на претенцията за присъждане на сумата от 2 520 лева, представляваща разликата между полученото от ищцата обезщетение за временна неработоспособност и пропуснатото трудово възнаграждение за периода от 04.08.2020 г. до 03.01.2021г. и както бе посочено вече, съдът намира този иск за изцяло неоснователен. От кредитираното заключение на назначената съдебно-икономическа експертиза се установява, че трудовото възнаграждение, което би получила ищцата, ако не е ползвала отпуск за временна нетрудоспособност за периода от 05.08.2020 г. – до 03.01.2021 г. във вариант основна заплата, клас прослужено време и храна възлиза общо на 3619,94 лева, а във вариант основна заплата и клас прослужено време - на 3428,14 лева. От представените писмени доказателства - справка за изплатени парични обезщетения и помощи, както и от заключението на вещото лице, които констатации не са оспорени от ищцата, е видно, че общият размер на получените обезщетения и помощи от държавното обществено осигуряване от нея в процесния период 05.08.2020 г. – до 03.01.2021 г. възлизат на 3863,21 лева, тоест получените обезщетения са в по-голям размер от възнаграждението, което би следвало да получи ищцата. Следователно този иск се явява изцяло неоснователен и недоказан и като такъв следва да бъде отхвърлен.

При този изход на делото и двете страни имат право на своевременно претендираните от тях разноски. Ответникът следва да бъде осъден да заплати на ищцата сумата от 575,75 лева, представляваща адвокатско възнаграждение, определено според уважения размер на исковете.

Ищцата следва да бъде осъдена да заплати на ответника, на основание чл.78 ал.3, вр. ал.1, вр. чл.83 ал.1 т.1 от ГПК, деловодни разноски, съобразно отхвърлената част на исковете – в размер на 360,23 лв., включваща съразмерно претендираното и заплатено възнаграждение за адвокат.

Ответникът следва да бъде осъден да заплати по сметка на РС – Хасково, държавна такса върху уважения размер на иска на основание чл.78 ал.6, вр. чл.71 ал.1, вр. чл.69, ал.1, т.1 ГПК в размер от 300,35 лв., както и сумата от 5,00 лева за държавна такса в случай на служебно издаване на изпълнителен лист. Съобразно чл.83 ал.1 т.1, вр. чл.78, ал.6 ГПК и доколкото изплатените от бюджетните средства на съда разноски за възнаграждение на вещо лице касаят отхвърления в неговата цялост иск, то съдът не следва да ги възлага в тежест на ответника.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА „Водоснабдяване и канализация“ ЕООД гр.Хасково, ЕИК: 126004284, със седалище и адрес на управление гр.Хасково, ул. „Сакар“ №2, съдебен адрес: гр.***** – адв. В. Т. от АК Хасково, на основание чл. 200, ал. 1 КТ, да заплати на К. А. П. ЕГН: *****, със съдебен адрес: гр.***** – адв. Д. О. от АК гр.Хасково, сумата от 7508,77 лева, представляваща обезщетение за претърпени

неимуществени вреди, изразяващи се в болки и страдания, вследствие на трудова злополука, настъпила на 04.08.2020 г. и призната като такава с Разпореждане № Ц5104-26-21 от 04.09.2020 г. на Национален осигурителен институт, Териториално поделение - гр. Хасково, ведно със законната лихва върху главницата, считано от 04.08.2020 г. до окончателното ѝ изплащане, като **ОТХВЪРЛЯ** иска за разликата над 7508.77 лева до пълния предявен размер от 10 000 лева като неоснователен.

ОТХВЪРЛЯ предявения от К. А. П. ЕГН: *****, със съдебен адрес: гр.***** – адв. Д. О. от АК гр.Хасково против „Водоснабдяване и канализация“ ЕООД гр.Хасково, ЕИК: 126004284, със седалище и адрес на управление гр.Хасково, ул. „Сакар“ №2, съдебен адрес: гр.***** – адв. В. Т. от АК Хасково, иск с правно основание чл.200, ал.3 КТ, за сумата от 2 520 лева, представляваща разликата между полученото обезщетение за временна неработоспособност и пропуснатото трудово възнаграждение за периода от 04.08.2020 г. до 03.01.2021 г., като **НЕОСНОВАТЕЛЕН**.

ОСЪЖДА „Водоснабдяване и канализация“ ЕООД гр.Хасково, ЕИК: 126004284, със седалище и адрес на управление гр.Хасково, ул. „Сакар“ №2, съдебен адрес: гр.***** – адв. В. Т. от АК Хасково, на основание чл.78, ал.1 ГПК, да заплати на К. А. П. ЕГН: *****, със съдебен адрес: гр.***** – адв. Д. О. от АК гр.Хасково, сумата от 575,75 лева, представляваща направени разноски по делото, съразмерно на уважената част от предявените искове.

ОСЪЖДА К. А. П. ЕГН: *****, със съдебен адрес: гр.***** – адв. Д. О. от АК гр.Хасково, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК, да заплати на „Водоснабдяване и канализация“ ЕООД гр.Хасково, ЕИК: 126004284, със седалище и адрес на управление гр.Хасково, ул. „Сакар“ №2, съдебен адрес: гр.***** – адв. В. Т. от АК Хасково, сумата от 360,23 лева, представляваща направени разноски по делото, съразмерно на отхвърлената част от предявените искове.

ОСЪЖДА „Водоснабдяване и канализация“ ЕООД гр.Хасково, ЕИК: 126004284, със седалище и адрес на управление гр.Хасково, ул. „Сакар“ №2, съдебен адрес: гр.***** – адв. В. Т. от АК Хасково, на основание чл. 78, ал. 6 ГПК, да заплати в полза на държавата по сметка на Районен съд – Хасково сумата от 300,35 лева, представляваща дължима държавна такса по делото, както и сумата от 5,00 лева за държавна такса в случай на служебно издаване на изпълнителен лист за нейното събиране.

Решението подлежи на обжалване пред Окръжен съд Хасково в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Хасково: /п/ не се чете

Вярно с оригинала!

Секретар: М. С.